

РАН БОСИЛЕК ЗЛАТНОТО ПТИЧЕ

chitanka.info

Малката царкиня Боянка си имала бавачка. Казвали я Добрина. Отишла Добрина на пазар. Купила на Боянка канарче. Закачила го на прозореца в стаята.

— Как се казва това жълто птиченце? — попитала Боянка.

— Канарче — отговорила Добрина.

— А де е неговата къщица?

— На слънцето.

— Защо е дошло при мене?

— Да ти пее песнички, та по-малко да плачеш.

— Ами ако заплача?

— Птиченцето ще хвъркне.

Дожаляло на малката царкиня. Как ще се раздели с такова хубаво птиченце. Затъркала очи и заплакала. Птичето пръпнало с криле, отворило вратичката на клетката и изхвъркнало през прозореца.

— Ами сега! — заплакала още по-силно Боянка.

— Не плачи, миличка. Ще повикам Страшка великана. Той ще хване канарчето.

Дошел Страшко четириокият. Двете очи му се виждали, а двете не се виждали. Постоял Страшко, па рекъл:

— Искам да ям.

Добрина му донесла цяла делва каша. Страшка излапал кашата. Изял и делвата. Намерил Добринините обуца. И тях излапал. Толкова бил гладен!

— За какво ме дирите? — попитал Страшко.

— Да хванеш канарчето.

Страшко излязъл в царската градина. Канарчето било кацнало на високо клонче. Кълвяло една червена ябълка. Страшко взел да мисли кое по-напред да хване — ябълката или птичето.

Докато размислял, дошла Меца стръвница.

— Ей, глупав Страшко! — заревала Баба Меца. — Защо ловиш това птиченце? Сега ще те изям!

Почнала Меца да рови с крак по земята. Страшко се уплашил. Той крачнал и се покачил върху покрива на двореца.

Стоял Страшко на покрива и мислел как да се отърве от мечката. Мислил, мислил — най-подир намислил. Престорил се на изплашен и викнал, колкото му гърло държи:

— Олеле, ле-ле! Червеният бик иде!

Баба Меца само от червения бик се плашела. Тя си плюла на краката и беж да я няма! Скрила се в храсталака.

Страшко слязъл от покрива. Дошел до езерото. А то широко — не може да го прескочи. Птичето кацнало на едно клонче отвъд езерото и запяло.

Но и Страшко знаел какво да направи. Легнал на брега и почнал да пие езерото.

Пил, пил, пил, пил, пил, пил, пил и изпил цялото езеро заедно със жабите.

После пропъзъл по сухо дъно и посегнал да хване канарчето. То литнало, скрило се във тъмната гора.

Къде да го дири по вечеря? Пък и езерото се плакнело в стомаха му. Като сетили, че се мръква, и жабите закрякали отвътре: „Ква-ква-ква!“ Уплашил се Страшко. Почнал да вика щъркела:

— Ела, братко Щърко! Ела ме отърви от тези кrekливи животини!

Събудил се белият щъркел. Потъркал очи, па долетял при Страшка и рекъл:

— Разтвори уста!

Страшко зинал. Щъркелът пхнал глава в устата му, хванал една жаба и я лапнал. Тогава от стомаха на Страшка се обадил жабешкият цар:

— Изпъди щъркела! Ще ти дам една кутийка.

Без нея не можеш улови канарчето.

— Иди си, Щърко! — рекъл Страшко. — Аз сам ще изгоня жабите.

Щъркелът си отишел. Жабешкият цар се показал из устата на великана, подал му една кристална кутийка и рекъл:

— В тая кутийка има облак. В облака — светкавица и дъжд. Като отвориш кутийката, ще хванеш лесно канарчето.

Зарадвал се Страшко. Взел кутийката и тръгнал да гони канарчето. То лети над полянката. Страшко тича след него. То се скрива в гората. Страшко подире му.

— Спри се, птиче! — викнал великанът. — Царкинята заповяда да те хвана. Ако не се спреш, ще отворя кутийката.

Канарчето не послушало. Тогава Страшко отворил кутийката. Тъмен облак изскочил из нея. Полетял към канарчето. То се изплашило

и запищяло. Спуснало се в хресталака, но облакът след него. Изхвъркнало към небето, но облакът полетял над него. И изведнъж — трах — треснало се над птичето. То се преобразило. Изпадали му жълтите пера. Израсли му златни крила и паунова опашка. То пораснало и светнало като слънце.

Зашумели дървесата. Птичките се пробудили. Зверовете завикали:

— Златната птица! Златната птица!

Дъжд рукнал от облака и облял птицата. Намокрили се златните ѝ пера. Тя свила криле и паднала в тревата.

Притъмняло. Нищо се не виждало. Страшко търсил, търсил из тревата, намерил Златната птица. Мушнал я в пазвата и се втурнал към двореца. През туй време царкиня Боянка току се обръщала в креватчето си, току плачела и думала:

— Не ща да спя! Не ща да спя-я! Де е мойто канарче?

Изведнъж пристигнал великанът. Той посегнал от пътя и сложил на прозореца птицата.

В стаята станало светло като ден.

Златната птица била поизсъхнала вече в пазвата на великана. Тя разтърсила криле и запяла:

*Аз се казвам Златна птица,
Аз съм слънчева сестрица.
С меки хубави перца
милвам малките деца.
На дъжд нивга не стоя.
И от сълзи се боя.*

После птицата погледнала малката царкиня във очите и рекла:

— Ти никога недей плака, Боянке! Слушай бавачката си. И тогава всяка нощ аз ще идвам при тебе. Ще ти пея песнички. Ще ти разказвам приказчици. Ще ти показвам хубави картинки...

Като рекла това, Златната птица изхвъркнала през прозореца.

Царкиня Боянка престанала да плаче, затворила очички и заспала.

Тя знаела, че всяка нощ ще идва при нея Златната птица, ще кацва на нейното легло и ще ѝ разказва хубави приказчици.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.